

כח מעורר ודמיון. הגענו למצב בו הציונות זקוקה ממש לאנטישמיות אקטיבית כדי לשכנע את יהדות העולם שהחיים במולדת טובים, יקרים ובטוחים מן החיים בחסות התוצאה: להגן וליצור, העלאת נירה והכר תירות כדוגמת מדינת ישראל הצליחה להגיע מאז קיומה למצב של ברירות מולטי, מוטת השדה לעצמנו נרוש כמעט כמו הציונות. הרעיון שעלה במוחי, ואשר כרו צוני להביאו בפניכם הוא: מדוע לא תעורר ממשלת ישראל הקמת ממשלות-סניף בכל אותן מדינות, שהקיוב היהודי בהן הוא בעל חשיבות מספרית במשקל כלשהו מעין אונגרות וברובינאנים.

שיטה זו, במידה ותצלח, תוסיף לנו קולות בארץ, תרים את קרנה של מדינת ישראל ותוציאנו מן הברירות הפוליטיות. תוצאה מידית חשובה ביותר: נמלכת הווקן מן הטענה הרווחת בעולם הערבי, כאילו שואפת ישראל להתרחק על חשבון שכנותיה. לאלה אשר יתקוממו נגד המובא לעיל יסו: רה עמי טענה אחת: נניח אמילו, אבל העסק לא ידפוק, לפחות יעורר הרבה את רעת הקהל היהודית לאהדת מדינת ישראל הליברלית. מאידך יקום גם גל הרש של אנטישמיות, וכל היהודים יקומו כאיש אחד ויעלו ארצה במשירות. הבה לבנים עזה בפניהם.

ה. בנארי, פארי, צרפת

הדבר הכולל ביותר לעין באימפליה הוא הפירוקות המצריות: סילום למצרים, מאור גנים ופרטים. הפנות מצרים, בחניות מוכרים בולים חדשים של דגים, וכנר זאת אין אף מלה על ישראל. דוקא לאחר כל הנאומים הדיפלומטיים של שבעון פרס, זה מפליא אם אין הקצוב לקצת פרסומים בארץ היתית בענין השינוי את המספר הרוש על ידי קיצוץ בכספיות המנוכה בין ממשלת ישראל והנהגת המור הנקרא סוכנות יהודית. מסתובבים כאן שליחים של גוף זה באפס מעשה ומבזבזים את כספיהם. הדבר המאחד את כולם הוא המסמך המפי לנתן: ארץ המוצא — מולין.

יורם דלמר, מילאנו, איטליה

הספורט והכלל

כתבותיכם על הרקבון בכדורגל באו בעיתון אולם אינני מבין מדוע אתם דוחקים על הנעשה בכדורגל דווקא. אם שמתרחש שם הוא מיניאטורה של כל מה שמתרחש במדינה כולה, בכל שטח ובשטח. ואם זה קורה בשאר השטחים, הוא מוכרח להתבלבל ולהניח גם לכפורים.

מנחם ליפוביץ, תל אביב

בכדורגל שחלה את נעליו הכדורגל שלו מזה שנים על הקיר, נחונת לכם תודתי על שיוצאתם נגד נגע העסקנים ההורס כל חלקה טובה בכדורגל הישראלי. פעם היה הכדורגל ספורט טהור, שהעוסקים בו היו מאושרים כשיתנו להם להופיע בפני קהל או לנסוע לחוץ לארץ. העסקנים הם שהפכו את הכדורגל ללביזום והביאו למצב בו כל ואסוס המתחיל לשחק כדורגל, יש לו כבד דרישות כספיות. ואם לא פתנים לו נעליים ותלי בושת, הוא לא מתחיל לשחק בכלל.

כדורגלן לשעבר, תל אביב

הדרך היחידה להכרזת המצב היא שביטוי אוהדי ספורט הכדורגל. משוט יש להפסיק ללכת למשחקים. ואז נראה כיצד יחלצו אותם עסקנים מן המצב. זוהי הדרך היחידה להכרזת אותם מהכדורגל.

צבי מורח, תל אביב

סוכנות לא שד הסוכנות

נכחו להעיר את תשומת ליבכם לטעות יסודית שנפלה במדור עתונות (העולם הזה 1081). סמ"א הינה חברה עובדת העומדת ברישית עצמה ואינה שייכת לשום גוף פרטי או צבורי. מילא אין סמ"א שייכת גם לסוכנות היהודית, כמו כן אין סמ"א מסבבלת הנמולים או הקצבות משום גורם צבורי או פרטי.

א. שורף, תל אביב

העולם הזה לא התכוון לפגוע במנהל סמ"א או בסוכנותו, חברת מניות ישראלית שאינה שייכת לסוכנות היהודית, אך הניזונה מידו עות יס"א, סוכנות הידעות של הסוכנות היהודית.

יפהפית עירובי-הדין

בכתבה על מיפוט פרישמן, (העולם הזה 1082), נתחלה עיני ברסות מוכרה. כוונתי ליפיהיה הבלגוניה, היושבת ליד שולחו עורכיהדין. דומה לי שראיתי אותה כבר, אולי העזרו לי לרענן קצת את הזכרון ברוך ליבני, תל אביב

ברצון רב, הבגודנית אינה אלא איגנה פו, מי שהיתה מלכת המכביה, החזיית המצולמת ביותר בחיל הימ, וכיום פקידה במשרדו של עורך-הדין חוסר-יישי. ליתר ריענון, ראה תמונה.

הקירא שחתם על מכתב ששלה למערכת לפני שלושה שבועות בחתימת X מתבקש להתקשר בדחיפות עם הכתב מנשה כרדיין במערכת.

חזון העצמות

הקרישתם את תמונת הישע (העולם הזה 1082) לזאב ז'בוטינסקי, תמתי מדוע לא הדרשתם לו מאמר כפי שהקדשתם ל"ר ארלוזורוב. האמנם תרם חיים ארלוזורוב לתקומת ישראל יותר מאשר תרם זאב ז'בוטינסקי? כלום תלמדיו של ארלוזורוב עונו, הוכנרו והוגלו לארץ רחוקה? שניהם היו אמנם ציונים גדולים; האחד נרצה על שפת יפה של תל אביב והשני מת בהתקפת-לב בארץ זרה, בגלל סרוב השלטון הזר להיר תיר לו להיכנס לארץ. האם אינכם נורסים כי לבקש מהאיש שבינה את ז'בוטינסקי בשם היטלר, להרשות את העברת עצמותיו לארץ, כמותו בחילוף זכרון?

יואל דרויש, כפר-איתא

האם אתם סבורים שהעלאת עצמות ז'בוטינסקי היא באמת כיום בעית הבעיות של היטלר?

צילה לויך, תל אביב

עוקצנים והמוזים

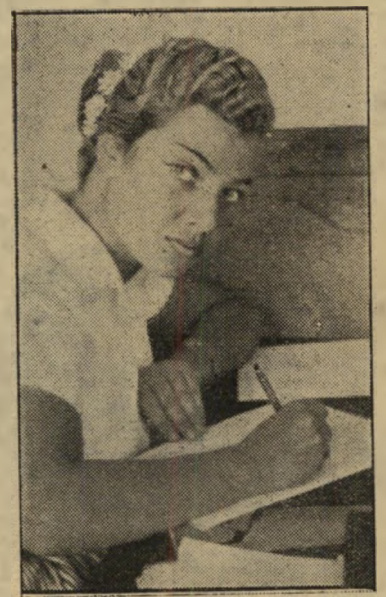
הכל שלא כיסיתם את המאורע הנדור והנריר, כאשר פר אבא חושי מסר ליום אחד את השלטון בעירו לילדים. הרבר מור, לאור המסוק הרב שאתם מקדישים לנסיון דומה של מר בוגוריון, ההבדל היסודי הוא שבעוד שמר חושי מסר את השלטון בחיפה לילדים רק ליום אחד, הרי מר בוגוריון מתכנן את מסירת השלטון במדינה לקבוצה של עבריים עוקצנים וחמור דים למשך דור שלם. מי למד סמי? בנימין גולדמן, חיפה

מכתב זה מופנה לאבא חושי, ראש עיריית חיפה, אחרי ששמעתי את קולו של הנער נדעון, מחלימו במשרה הרמה, ששורר מעל גבי קול ישראל. דבריו וסברותיו שופטי החכמה של הנער נדעון, על החזקת סמ"א טאים. על מה שהולך לבנון ועל מורעות הפולנוע הביאוני למסקנה שדור המחר של מפא"י מסוגל כבר עכשיו להחזיק את הנה השלטון בידו, אם לא ננתי שנים אבותיהם בעצירתם השתנו לאותה רמה אינטלקטור אצילית.

משה נטף, תל אביב

גבול הסמוכות

לפני ימים אחרים פורסמה בעתונת ידיעה, כאילו נשיא ביה"מספס העליון שיגר סכ"ב לב למנהל בתי-המשפט, ובו קראו להביא לירידת שופטי המדינה את עינו יחס היוספים לעובדים סוציאליים. הנשיא ה' מיומר מצא לנכון לעיין, שיאן הוא מתערב בהרשעות וזיוכיים אלא שעל השופטים להקפיד בכבודם של עובדים סוציאליים, ואם

פקידה אילנה פו

יש לשופטים דברו ביקורת עליהם, עליהם להעלות רברו ביקורת אלה במכתבים פרי טיים למסודות הנדונים, נראה לי כי מכתב זה ראוי למחאה החריפה ביותר. חוק השופטים סובב במפורש כי אין על השופט מרות בעניני שיפוט, וזלת מרותו של החוק, ובתהליך השיפוט כלולה לא רק שאלת ההרשעה או הדיכוי, אלא גם הנמטת פסקיהדין. מדינת ישראל בוסלה, לא במקרה, משרת זקן השופטים על כל המסי כוונת המצורפות אליה, ולכן מר אולשן אינו ראש שופטי המדינה, אלא נשיא בית-המשפט העליון ואין בינו להיתר השופטים כל יחסי מרות המרשים לו להפנות הזורים מנהליים מהסנו האמור, המתיחסים לתהליך השיפוט. יש לקוות כי שופטי ביה"הדין העליון, אשר ידעו לא אחת להעמיד עובדי צבור במקומם עת ניסו להרוג מסמכויותיהם, יעזרו להסביר לנשיאים הנכבד את גבול מסמכויותיו.

שמואל מינצר, עפולה

ישראל והתפוצות

קראתי את מיכום דבריו של משה דיין (העולם הזה 1081). אני עוקב אחרי כל ההתפתחויות הפוליטיות בארץ. נמאס לי, אני חוזר הקיין ארצה לאחר שלוש שנות לימוד וגיבוש האומי בארצו. יש לי מה להיאמרה הציונית הנכונה היא חכרת

Advertisement for 'העולם הזה' (The World) magazine. It features a lion logo with the text 'בלי משוא פנים' (Without partiality). The ad lists the editor-in-chief (עורך הראשי: אורי אבנרי), the publisher (ראש המערכת: שלום כהן), and the circulation (עורך משנה: רוב איתן). It also includes contact information for subscriptions and advertising.

העתון הנקרא ביותר במדינה

הדבר הבלתי-ניעם בפרשה זו הוא שאבנרי הוא פצוע קשה ממלחמת 1948. בעוד שמשרי דריהצור מוסינרון גורש בגלל פחדנותו ב'בושת-פנים מאותה חטיבה בה שרת אבנרי, קורא מתושבי נהריה, המעיד על עצמו שמעולם לא כתב עדיין מכתב לעתונות, טען כי המצב המדיני הפנימי בישראל חמור יותר מכפי שתואר במאמר. לדעתו, השאיפות הפוליטיות של בן-גוריון משתקפות בתוכנית בילטמור המפורסמת משנת 1946 (בה דרש ביגאי הקמת מדינה יהודית בכל ארץ-ישראל). מאמרכם הוציא סוף סוף את הדיון בבעי יות ישראל מתוך האווירה של גבאי בית-הכנסת והביאו לאוויר העולם הלא-ישראלי והלא-יהודי, שיבח קורא זה.

הרברט פראד מירושלים, לעומת זאת, טוען כי הכתבה נקראה כמו רומאן-בלשים מרתק, מבלי שאפשר היה להכיר בה אפילו קטע אחד של המציאות הישראלית. בבטחון סהרורי לקט המחבר יצורים מרחפים בסוגי הזירה המדינית כנה ארצנו, ומציג אותם לקורא התמים כמנהיגים מייצגים. מפליג אותי שלא לכד ברשתו את ההולנדי אבלינג, שרצה ללכת ברגל, מישראל לקאהיר, יחד עם אשתו ובתו, כדי ליצור שלום בין בן-גוריון ונאצר... ליגלגל קורא זה.

בסגנון אחר כתוב מכתבו של דני לויך. "אני סבור כי ההשוואה בין בן-גוריון ואבנרי מזמה את הבעיה", סבר, "הרבה יותר קולע להשוות את אורי אבנרי עם משה דיין, הרמטכיל של שבער. הם אינם רק הנציגים הבולטים ביותר של הדור הישראלי הצעיר, אלא מאפיינים גם את שתי הדרכים הפתוחות בני דור זה.

שניהם לוחמי-חזית. שניהם נפצעו בקרב. לשניהם אוהדים רבים. אולם דיין הוא הנציג הטיפוסי של אידאולוגיה קולוניסטית. הוא סמל המלחמה בערבים. הוא משוכנע, כי לעולם לא יתכן שלום אמיתי בין שני העמים. הוא איש מעשה, הדוחה מעליו מחשבות מופשטות, ואינו מייצג מדיניות טוהר-ארץ. לעומת זאת, אבנרי הוא הנציג הטיפוסי של החוגים הצעירים המבקשים פתרון סופי, והמאמינים כי השקפת-עולם חדשה היא תנאי מוקדם למדיניות חדשה. הם רואים את העתיד באסיה, מרגשים קירבה לתנועות השיחרור הערביות ומאמינים כי אומה "עב-רית" חדשה תוכל למלא תפקיד מרכזי בפדרציה "שמית" גדולה. זיקתם ליהדות העולם דומה לזיקת האוסטרלים לבריטניה.

מתוך יותר בודעותיו הוא מרכזי פרל מירושלים, הדוחה את ההנחה כי בן-גוריון הוא שונא-ערבים. הוא אמנם איש לוחם, אך לא תוקפני. בתקופה אחרת היה אולי מש' תול לרכוש את אמונם של הערבים בישראל ובחוקי-לארץ, הנושאים בלבם שגאה כה בלתי-פשרנית, שגאה אשר בן-גוריון אינו מסוגל לדעתו לרדוף אותה.

אני סבור כי יש הרבה מן הכרכה בויכוח בינלאומי, המראה כי ישראל אינה גוף סטאליטארי, המדבר כולו בקול אחד ויחיד, כמו ברית-המוצעות. העובדה שקיים בישראל ויכוח רעיוני עקרוני ונוקב, רק תעורר אהדה ועניין בלב אנשים משכילים בעולם. חבל רק, שבגלל כמה פקידים כושלים במשרד-החוק, שהלעיטו את העתונאי הגרמני בהשמצות ודונית נגד העולם הזה, השתרבבו לויכוח עקרוני זה גם כיום מן הפרשיות האפלות, אשר מוטב היה בהחלט להצינען מעיני העולם.

העולם של מינרו קסן מאר. לרעיונות יש כנפיים, והם עוברים בנקל את הגבולות המדיניים. גם מעשים שנועדו לתצרוכת פנימית מגיעים בנקל לאוזני מיליונים בארץ-חוץ — וכדאי היה שיומיהם יחשבו על כך מראש. דוגמה מאלפת לכך ניתנת עתה ב'מדור המכתבים למערכת של השבועון העברי-גרמני דר שפיגל, גדול שבועוני החדשות באירופה. הכתבה הגדולה של שבועון זה על העולם הזה, שקטעים ממנה פורסמו במדור זה (העולם הזה 1078), גרמה לויכוח רבתי שהפך לסימפוזיון כללי על בעיות מדינת ישראל. הוא נפתח במכתביהם של עורך העולם הזה ושל נציג רשמי של ממשלת ישראל, אותם פירסם השבועון, יחד עם תמונתו של אורי אבנרי. כתב אבנרי במכתבו, בין השאר: "...ראויה לציון העובדה כי דווקא נתון גרמני קיבל על עצמו לתאר באופן אוניקסיבי את הבעיות האמיתיות של ישראל, מבלי לחשוש שיאשימו אותו ב'אנטישמיות'..." אין אנשים רבים מבינים את הפירוש האמיתי של המושג אנטישמיות. ידידי ואני, הדוגלים ברעיון הפדרציה השמית, העברית-הערבית, סבורים כי בשם אנטי-שמיות נלכנת את אותם הרוצים להנציח את השנאה בין שני העמים השמיים. אנו... סבורים כי הדרך לשלום-העולם מובילה דרך פדרציות מרחבות של עמים הקרובים זה לזה. הדבר נכון במיוחד לגבי המרחב השמי, המהווה כיום מוקד פוטנציאלי של מלחמת-עולם שלישית. על כן יש לשמוח כאשר עתון בעל קהל-קוראים ביני לאומי כשלכם מפרסם דו"ח כזה... המביא לידיעת הציבור הערבי את רעיונות-השלום המתפתחים בישראל..." מיד מתחת למכתב זה פירסם השבועון הגרמני את מכתבו של ד"ר משה תבור, לשעבר מעוררי דבר, כיום מנהל מחלקת-ההכשרה של ממשלת ישראל בקלן: "לערבים בישראל אותן הזכויות והחובות כמו לאזרחים היהודיים. בנינם להם בתי-ספר ובתי-חולים. ההסתדרות מגנה על זכויותיהם המקצועיות, כפי שהיא עושה זאת למען הפועלים היהודיים. נציגיהם יושבים בכנסת. אמנם, אי אפשר לחסל בין לילה את שרישת החשדות והזרות. הדוברים הרשמיים של מדינת ערב מוכיחים יומם ולינה שהם רק מחכים לרגע בו יוכלו למחוק את ישראל מן המפה. בישראל — ובעולם כולו — אין אנשים רבים הסבורים כי בן-גוריון מדא את 'השאיפות שמטרן שיתוף-פעולה עם הערבים'. היחידים האומרים כך, מטעמים טכטיים, הם הקומוניסטים בישראל..." כצי אחר לגמרי של הויכוח מוכר במכתב בו של קורא ישראלי, ברנארד מאיר: "...שנאתו של בן-גוריון לארצו-ישראל היא חסרת-מידה. דוגמה אחת: בדצמבר 1957 הזמין בן-גוריון את כל המשמלה להצגה שהוזמנה על-ידו אצל יגאל מוסינרון, זרוק אותה לכלבים. במחזה זה מדובר על קצין החוזר מביצע-סיני והמתנקש בעתונאי. המחזה אינו מראה אם נהרג העתונאי או לא, אולם עובדה היא שקל להכיר בעתונאי זה את אורי אבנרי. למראה סצינה זו מחא בן-גוריון בכפיו באופן הפגנתי — ממש הזמנה להריגה.

Handwritten signature: יואל דרויש